GENOTIP DE LUX

Cotizo Draia

Sosirea unei curtezane Genothro constituia întotdeauna un eveniment major. Era normal să fie aşa: navele-palat soseau o dată la cincizeci de ani, cu tentaţiile lor uriaşe, cu luxul şi voluptăţile unei alte lumi. „Clienţii" nu ştiau niciodată de unde vine curtezana. Un mister aproape mistic îi învăluia apariţiile. Cupolele argintii, turnurile transparente şi mirajele holografice ce înconjurau modulul de coborîre se deschiseseră ca un boboc de floare pe esplanada din centrul oraşului. O mulţime numeroasă şi pestriţă asistase la asolizare, fermecată de splendoarea policromă a palatului zburător.

Un bordel blestemat, înjură în gînd Golda. Stătea în faţa oglinzii electronice urmărind cum automatele o machiau şi-i aranjau părul. Pentru a cîta oară o lua de la început… trecuse parcă un mileniu de cînd îşi începuse existenţa de techno-gheişă.

Afară, clienţii aşteptau. Îi văzuse prin holocamerele de sub scutul termic al astronavei, înainte de Etalare. Însăşi deplierea structurilor palatului zburător crease în acea lume ciberbionică o adevărată isterie erotică. Proiectoarele fotopterelor se plimbaseră impasibile deasupra mulţimii, scoţînd din beznă capetele de diverse forme şi culori, solzoase, păroase, ţuguiate, septate, duble sau numai simple, rotunde, cu pielea doar uşor încreţită după ultima modă arcturiană. Lasere multicolore se întreţeseau la diferite înălţimi, materializînd reclamele şi lozincile obscene înregistrate pe imense panouri de cristal pelicular. Iar în fundal, umbrele fastuoase, impresionante ale oraşului, cu clădirile sale baroce din ceramică şi cuarţ sintetic. Era o lume în care arhitectonica fastuoasă concura cu înfăţişarea locuitorilor la capitolul extravaganţă. Nu mai puteai să-i numeşti oameni decît din obişnuinţă – tipul clasic de Homo sapiens ajunsese o raritate, un lux, o delicatesă. Golda se cutremură.

Încercase să se obişnuiască după acea primă experienţă îngrozitoare. Proprietarii Genothroanelor aveau dreptul primei nopţi: după anii petrecuţi în compania inteligenţei şi rafinamentului rece al automatelor, îşi cunoscuse adevăratul destin. Simţise cu groază atingerea monştrilor perverşi, apetitul lor anormal, epidermele dezgustătoare, pe alocuri rugoase, sau delicate, dar oricum înfiorător de străine, urlase cînd o defloraseră, crezînd că-şi va pierde minţile, le îndurase capriciile şi obsesiile… Învăţase să-i cunoască. În fond, numai datorită perversităţii lor se născuse. Clătină din cap cu înverşunare. Nu dorea să simtă că le datorează ceva.

Tresări. Un semnal telepatic. Venea primul client, fără nici o îndoială. Computerele erau asaltate cu cereri de rezervări, în ciuda preţului astronomic. Doar persoanele importante îşi puteau permite luxul de a se acupla cu ea, în mod direct. Restul populaţiei urma să se mulţumească cu iluzia telematelor. Sex hipnotic. Un alt surogat, zîmbi Golda cu amărăciune, mîngîindu-şi, sînii. Dragoste cu mutanţi…

* * *

Avusese două mame. Prima dintre ele, o Selectă înaltă, hidoasă, asigurase o fecundaţie optimă şi echilibrarea genotipului. Cealaltă, soţia-purtător a tatălui său, îl născuse, apoi murise după nici trei luni, printr-un proces de îmbătrînire accelerată. Îşi încheiase misiunea fiziologică. Soţiile-purtător erau fiinţe înalt specializate. Nu era nimic neobişnuit în asta. Specia umană explodase într-o imensă varietate. Moda genetică, cu fenotipurile ei exotice, zooinserturile, mutaţiile de adaptare operate pe staţii orbitale, astronave şi planete străine cu alte reguli de viaţă creaseră un adevărat caleidoscop biologic, în care ordinatoarele clasificaseră peste un milion de subgenuri. Acest haos avea totuşi un punct comun: indiferent de cîţi indivizi era nevoie pentru reproducere –

unele varietăţi de pe Proxima aveau şase sexe distincte – flacăra iniţială a libidoului nu putea fi aprinsă decît de o Ancestrală. Techno-gheişa, curtezana, tîrfa rătăcitoare printre stele… Blesior strînse din buze, încercînd să-şi stăpînească ura absurdă, să-i dea un sens. O iubise pe Golda în adolescenţă, ca toţi ceilalţi, răscolit de imaginile corpului ei gol, de zeiţă coruptă. Holopornurile o puteau aduce incredibil de aproape, tulburîndu-l şi amăgindu-l. Cu timpul, anii lungi de frustrare se condensaseră într-o ură năprasnică. Opri maşina în faţa rampei palatului şi făcu semn unui fotopter; cyborgul coborî ascultător, ca un liliac de lumină. Blesior şovăi o clipă. Era perfect conştient de ceea ce voia să facă. Golda trebuia să moară.

* * *

Coridorul era împodobit cu o serie de holograme, înfăţişînd un embrion uman, în diferitele lui stadii de dezvoltare. „Ontogeneză", citi Blesior la baza unui panou, după ce se aplecase uşor, atent să nu întrerupă fasciculul celor trei lasere. „Eu sînt", rîse Golda, ridicîndu-se de pe tatami şi privindu-l cu mirare. „Un bun tehnician", aprecie Blesior, dînd aprobator din cap. „Prin endoscopie?" Golda ridică din umeri „Nu, nu era nevoie. Nu ne naştem natural…" Glasul ei conţinea o nuanţă de regret. Era mai înaltă decît şi-o imaginase din holopornouri. Părul castaniu, uşor ondulat, cădea bogat, învăluind-o, pînă la şolduri. Păr adevărat, se înfioră Blesior. „Mă surprinzi", îi mărturisi ea, turnînd un lichid rubiniu în două pahare elipsoidale, de mărimea unui cap de om. „Eşti primul care nu sare direct pe mine", surîse apoi, la vederea minei lui întrebătoare. Blesior încuviinţă. „Avem timp. Am plătit destul, nu-i aşa?", făcu el un gest evaziv. „Plăcerea mea e alta." Golda îşi ridică o sprînceană; de după genele lungi, răsfrînte, irişii negri sclipeau şăgalnic. „Un amator de sex rafinat?" şopti ea, întinzîndu-i paharul. Mutantul respiră adînc. Trebuia să se stăpînească. Luă paharul, urmărind mişcările lente, hipnotice, ale

brațelor ei. Mănușile lungi pînă la coate erau de un negru strălucitor. Holopeliculă, tresări Blesior cînd Golda își ridică mîinile deasupra capului, lovind un laser subțire, aproape insesizabil. Desene ciudate apărură pe mănuși; Golda îi făcu semn să ridice paharul. Trecînd prin laser, băutura roșie se transformă într-o mare sîngerie în care înota o sirenă. Fascinat, Blesior ciocni, încercînd să înțeleagă. „Ciocnitul în rază e un obicei al amanților de pe Sirius”, murmură femeia visătoare, sorbind încetișor din licoarea parfumată. Blesior o urmări cum se așază în genunchi pe tatami, încet, pliindu-și cu gesturi aproape rituale partea de jos a veșmîntului. Fusese ca un semnal, constată mutantul, dezorientat de revărsarea bruscă a mirajelor. Pereții dispărură, grație unor ingenioase trucuri optice; te puteai acum rătăci printre proiecțiile înșelătoare, decupate de lasere și pînze de aer ionizat. Scene de teatru suprarealist, peisaje, compoziții absurde, imagini cubiste de femei, sau părți feminine, plutind tulburătoare, ca niște fantome ale deșertului, dezvăluindu-și farmecele unduitoare preț de o clipă, violînd imaginația, toate se roteau într-o sarabandă halucinantă. „Ce-ai făcut?” strigă Blesior, clătinîndu-se, ca intoxicat cu mescalină. „E o reproducere după un interior de tavernă psihedelică”, răspunse curtezana. „De ce vrei să mă omori?” întrebă ea apoi. Blesior îngheță. Un ritm languros de „reggae” începu să curgă peste stupefacția sa, cald și învăluitor, din difuzoare nevăzute. „Moartea e suprema perversiune”, continuă Golda. „Te înțeleg, dar e păcat că amesteci splendoarea ei cu absurditatea fanatismului religios. Nu nega, n-are rost. Computerul te-a evaluat psihologic de cum ai intrat. Statutul tău nu ți-ar fi permis să vii aici nici într-o mie de ani. Locul tău este printre ceilalți, abonații umili ai telematelor, lipsit de dreptul la sex direct. Nu vreau să știu cine ți-a deschis cont și te-a trimis să mă omori. Apropo, poți s-o faci?” suspină curtezana. Aureolată într-un albastru mistic, Golda începu să se dezbrace. „Îți recunoști visul?” șopti din nou Golda. Blesior dădu din cap, sfîșiat de porniri contradictorii. Parcă fusese congelat în interior, iar ființa

aceea îl dezgheța, dezlănțuindu-l ca pe un torent de primăvară. „Dă-mi arma”, îi ceru ea. Fascinat, mutantul îşi scoase blasterul miniatural, disimulat în jacheta de piele şi i-l aruncă. „Te temi de moarte?” întrebă ea, prinzîndu-l cu dexteritate. Îl ținti cu calm pe Blesior, activînd micul reactor al armei. „Moartea nu există”, speculă mutantul, dînd peste cap paharul. „E o banală pierdere de informație.” „Ai dreptate. Există doar plăcerea”, murmură Golda, arcuindu-şi corpul şi îndreptînd blasterul asupra sa. Înfiorat, Blesior văzu vîrful negru al radiantei pătrunzînd ca un medalion între sînii încordați ai femeii; pieptul Goldei palpita sub cămaşa subțire de voal. „Nu trebuie să faci asta”, bîigui mutantul. Arma sclipi orbitor, învăluind bustul minunat al curtezanei într-o ghirlandă de flăcări. Cu gesturi rapide, Golda se descotorosi de bluză; văpăile efemere dispărură în nebunia mirajelor înconjurătoare. „Vino”, îl chemă. „N-ai de ce să mă doreşti”, ripostă Blesior. „Acum am”, zîmbi Femeia.

Folosiseră toate jucăriile erotice inventate pe trei sute de lumi. Îşi satisfăcuseră reciproc fiecare celulă a organismului. Îşi aminti că se aprinsese cum n-o mai făcuse niciodată. O forță irezistibilă reuşise s-o supună total. Buzele i se deschiseseră lacome, cunoscînd fiecare părticică din acel corp ciudat. Fusese ceea ce se numea un mutant discret, de la distanță nu părea să aibă nici o stridență morfologică. Doar o anumită parte a corpului, închise Golda ochii de plăcere, depăşea orice imaginație. Dusă pe alte tărîmuri, procedase aproape inconştient la îndeplinirea unui ritual ancestral, cu precizia şi venerația unei primitive.

Roboții ridicară cadavrul în tăcere. Magia se risipise. Camera redevenise ceea ce era de fapt: o cabină cenuşie de astronavă, cavoul sinistru în care fusese îngropată de vie. Îl ucisese în toiul celei mai mari plăceri posibile. Unica soluție… N-ar fi avut unde să fugă împreună, romantismul murise de mult. Fanaticii ce-l trimiseseră l-ar fi lichidat pentru trădare. Şi totuşi, ceva continua să o tortureze, adînc în abisurile ființei sale… Dragoste? Sau doar atavisme, resturi

afective ale strămoşilor, manifestîndu-se într-un viitor sofisticat şi crud, la care ei nu visaseră nici în cele mai oribile coşmaruri…

Un nou semnal telepatic îi întrerupse meditaţia. Comandă cu indiferenţă deschiderea trapelor pentru următorul client. De data asta unul adevărat, animalic, fără complexe. În timp ce acesta intra, corpul neînsufleţit al lui Blesior era transportat înspre locul unei înscenări. Computerele se pricepeau la aşa ceva. Nimeni nu murise, niciodată, în patul unei curtezane Genothron îşi repetă Golda, studiind micul blaster.

Era, în fond, un templu al dragostei.